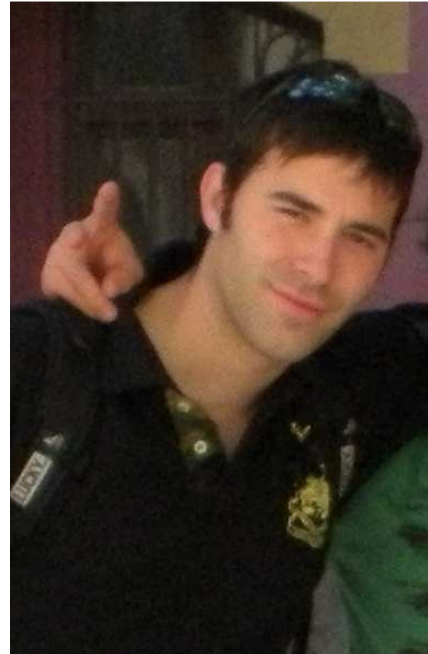


Em dic Isaac Nogués, nascut a Lleida i des que vaig entrar a la Universitat de Lleida per estudiar la diplomatura d'Empresarials i després la llicenciatura d'Administració i Direcció d'Empreses, havia buscat l'oportunitat de poder fer un intercanvi universitari en un altre país, fos quin fos, fins que a finals del segon semestre del 2008, cursant la llicenciatura, se'm va brindar l'opció de cursar un any acadèmic a Xile, concretament a la Universitat Adolfo Ibañez de Viña del Mar, òbviament vaig acceptar sense pensar-ho.



Marxar d'intercanvi ha estat la millor decisió que mai he pogut prendre, els escèptics i la gent que mai ha participat en un programa d'intercanvi i de mobilitat no pot opinar sobre la increïble experiència que un intercanvi representa.

Quan es parla d'Erasmus, Intercanvi, etc, el primer que se'ns passa pel cap es "festa". Bé, no ens hem d'enganyar, efectivament hi ha molta festa, però no només es queda aquí, va molt mes enllà.

La meva experiència es una breu història de les milers que hi han hagut i de les moltes més que queden per conèixer, però si hi ha un nexa en comú, es que per a tots va ser una experiència inoblidable.

- Recordo quan vaig arribar a Xile, tot era nou, un país totalment desconegut que m'obria les seves portes, disposat a que jo conegués tots els seus indrets i ciutats. No oblidaré mai el dia que vaig arribar a la casa que fins el meu últim dia es va convertir en la meva llar. Una antiga i atrotinada mansió en la que hi vivien quasi 20 persones de totes les edats i de indrets de tot el planeta.

Dins de la casa hi havia de tot, estudiants, treballadors, gent que no estava fent res i la família que havia comprat la casa, una família que es va convertir en la de tots els integrants d'aquella llar.

Les reunions d'amics eren quasi cada dia, s'organitzaven barbacoes al pati de la casa i ens reuníem amb gent d'altres universitats i altres intercanvis i gent del país per compartir i conèixer.



Integrants de la casa i uns amics que es van presentar per sorpresa

I allí va començar la meua aventura per Sud-Amèrica, una aventura que s'ha convertit en un record que tots enyorem i que ens obliga a mantenir el contacte amb totes aquelles amistats que ara queden reposant dins de les fronteres d'aquest meravellós país.

Dos setmanes després d'haver aterrat, la nostra universitat va organitzar un sopar en el que hi érem tots els intercanvis, a més dels xilens tutors nostres, que són els voluntaris que nosaltres coneixem aquí, per tal de veure'ns i conèixer-nos, aquella nit ja va ser un festival en el que més de 60 desconeguts van acabar tots a la platja rient, i passant-ho genial com si fóssim amics de tota la vida.

Dins de la universitat, tot i que ens feien treballar bastant, el companyerisme era molt gran i la inquietud que despertàvem els intercanvis feia que ens integréssim més ràpidament.

Després van arribar les nostres vacances allí, la nostra aventura va arribar al punt més àlgid quan van intentar donar el tomb al continent amb els amics.

Aquí vam recórrer el Parc Nacional de Torres del Paine a Patagònia amb els amics, un trekking que va durar un mes.

Un viatge llarg i esgotador però increïble en el que vam recórrer a peu i fent auto-stop gran part dels Andes xilens i argentins.



No hi ha paraules ni pàgines suficients per descriure totes les aventures que vam viure l'únic que es pot fer es mostrar una mínima part de les meravelles que vam veure.

Quan viatjàvem cap a Perú per anar a Machupichu vam passar a veure l'increïble Desert d'Uyuni, un desert de sal que en l'època de pluges es queda amb una capeta d'aigua que el converteix en un mirall natural de dimensions inimaginables.



El nostre viatge va continuar fins arribar a Colòmbia, havent passat per Uruguai, Paraguai, Brasil i Bolívia.

Un viatge increïble que va acabar quan tot just començàvem classes altra vegada a Xile, el que significava, mes intercanvis, mes gent amb la que compartir noves i inimaginables aventures.

El segon semestre va passar més ràpid que el primer i aviat va arribar el moment de dir adéu a tota la gent que s'havia convertit en el meu món durant aquell any tant meravellós, però així havia de ser. Després d'una gran i emotiva despedida, les paraules "Fins ara" van ser les úniques que es van pronunciar.

Aquest intercanvi em va canviar i em va donar quelcom inexplicable que m'empeny a no deixar de viatjar, conèixer i sobretot viure totes les experiències que es puguin, cuidant a la gent que coneixem i fent amics per tal que en un futur siguin amistats a visitar.